

Cròniques des de la gespa

— Cristóbal G. Izquierdo —

Segon dissabte de juliol.

Quina calor. Avui, de segur, és un dels dies més xafo-gosos de l'estiu. No, va ser ahir. No ho sé, tots són iguals. La piscina menuda està a vessar. Molts xiquets, criatures de bolquers agafades, majoritàriament, per les seues mares; altres, una miqueta més grans, juguen sota l'atenta mirada dels seus progenitors, els majors, més independents, ja no necessiten a ningú. Salts, esquitxos, caigudes, nedades, crits... La piscina bull.

He aconseguit un bon llibre de l'agència de lectura i a l'ombra d'una palmera li vull donar un bon repàs. Espero tindre el permís de les mosques. Escolto una veueta, una criatura de les moltes es pixa. Sa mare, això crec, l'agafa de les mans, l'encamina a les dutxes i el posa dins la cubeta. Baixant-l'hi el banyador, el xiquet es buida. Segurament, s'ha estat aguantant molta estona perquè la pixarrada és llarga. L'operació s'ha acabat, el xiquet ix, la mare obre l'aixeta. Com el badallar, la situació s'encomana entre els seus amiguets i amiguetes de gresca. Una mare agafa la seua filla camí dels lavabos, l'altra li diu que pixe allí mateix, a les dutxes. Plego el llibre, he decidit observar aquest costum. Comento la situació amb una veïna d'ombra, Això, diu, no fa cap mal, són criatures. Més enllà, a l'altre costat de la piscina, dos xiquets més granadets miren, de molt a prop, la bardissa. S'estan una estoneta contemplant-la. Ara ho entenc, també estan pixant. Dos espolsos i a l'aigua. Faig un ràpid càlcul mental, aplico la regla de tres i elimino els que ho fan on toca. M'ixen uns quants litres al dia. Continua fent calor. El vent ha girat. Un flaïre que reconec arriba als meus nassos. Vaig a banyar-me. Penso si l'aigua estarà suficientment clorada. Està tèbia, però és que fa molta calor.

Tercer dissabte de juliol.

Estic tranquil, tirat damunt del gram de la piscina, sento el soroll de la gent dins l'aigua, els xiquets criden, alguna mare també. Les mosques furguen entre els dits dels peus. Miro a la meua esquerra, ja tornen, són les joves de sempre, en grups de tres, recent dutxades, amb els cabells llargs, allissats, les tovalles lligades a la cintura, tenen el caminar elegant i l'alegria del setze o disset anys. Són guapes. Les segueixo amb la mirada, arriben on tenen les seues coses, es preparen per a marxar, recullen i comencen a desfilar en direcció a l'eixida. De sobte el veig, un jove s'alçat de la seua cadira, camina amb força, les seues passes vigoroses el fan arribar ràpidament davant les xiques, les atura. Els està dient alguna cosa, giro les meues orelles. Ho veig, papers d'alumini, dos o tres bosses buides d'això salat que tant agrada al jovent, tres pots de conegudes begudes refrescants... tot per terra, són les

seues deixalles. Aquell xic que identifico com el vigilant de la piscina enraona de forma autoritària amb elles, vol que tiren a les papereres tot allò desperdigolat per terra. Una jove abaixa el cap i recull un pot, una altra uns pape-rets i una bosseta, una altra planta cara, ella no ha tirat res i no replega res. El xicot es retira, remugant, ja és el segon dia que fan el mateix. La xicota desfila, orgullosa, el cap alt, sap que ha guanyat. Noto que la seua bellesa s'esvaeix. Els papers s'hi queden.

Me'n vaig, són prop de les nou, miro per terra, no deixo cap senyal de la meua presència, enfilo les escales i el replà que em conduirà a l'eixida. Allí, per terra, fa algunes hores, algú ha berenat, els compto, cinc...sis carcasses d'ous *kinder*. Els xiquets que ho han tirat no hi són, els seus pares tampoc. Penso en aquella jove, de segur va ser xiqueta.

Agost, primers dies.

Fa calor, molta calor. Hi ha gent i això que és pel matí. De mosques poques. Ací, allà, escampats sense ordre aparent tota mena d'atifells: tovalles, xancles, bosses, cadires... M'ho miro des de lluny. Un soroll que s'apropa arriba a les meues orelles. Un home flac, ple de nervis, recorre l'herba amb una màquina sorollosa. No es preocupa de res. Aparta tot el que li barra el pas. Continua la seua tasca. El veig capficat. No deixarà per demà el que ha d'acabar ara. La gent se'l mira. Qui endevina les seues intencions corre a recollir les seues coses. Aquest Atila modern passa. Tots miren la màquina. No s'ha engolir res que no s'haja d'engolir. Sona la dinadora. L'home mira el seu rellotge com si no es cregués l'ho-ra. Desconnecta el seu aparell i se'n va. Retornem al nostre lloc. Comptem les nostres pertinences. Els xiquets estan sans i estalvis dins de l'aigua. L'herba, impassible, retorna a créixer.

22 d'agost, festes patronals.

Una lleugera brisa refresca l'ambient. El cel està ras. La tronada està lluny, cap a l'oest. Les mosques tornen a interessar-se per la meua presència. Una gran tranquil·litat inunda la piscina. Una dona major, vella, llig a l'ombra d'una palmera. Una parella de francesos, els reconec d'altres anys, fan la digestió tirats sota el Sol. Més enllà dos biquinis molt ben farcits em miren... o els miro, no ho sé. Dos tipus fan piscines i més piscines sense descans. Estic en el paradís. Som set persones. Un luxe de pau. Són les sis. El xapoteig del nedadors va ofegant els meus sentits. Les mosques, crec jo, s'han solidaritzat amb el meu estat d'ànim i se'n van. M'estiro damunt la tovalla. M'adoro. Somio amb el farciment d'un biquini blanc damunt la gespa.